

златни, сребърни, желѣзни и каменни кръстове, избери си единъ“: човѣкътъ, като ходилъ, ходилъ, намѣрилъ единъ малъкъ кръстъ и рекълъ: „Туй кръстче искамъ“. — „Ами че това е кръстътъ, който ти носѣше досега; този кръстъ бѣхъ ти далъ“, рекълъ Господь. Та, често ние прѣувеличаваме нашитѣ страдания. А тѣ сж пжтътъ на нашето възлѣзване къмъ Бога. И затуй, когато нѣкой страда, да си казваме: „Той е грѣшникъ, който се спасява“. Азъ го ублажаваиъ и му казвамъ: „Братко, ти си по-близо до Небето; бихъ желалъ да бжда на твоето мѣсто“. Когато нѣкой каже: „Азъ не съмъ видѣлъ страдания“, азъ му казвамъ: „Ти си още зеленъ“. Зеленото е приятно, но, когато почне да зрѣе, дохаждатъ страданията. Сега вземете тази мисль въ себе си, давамъ ви я за размишление отъ страна на Господа: когато ви дойде страдание, да се радвате и да благодарите на Господа, че ви обича, та ви го праща. Страданията сж признакъ на Любовта Божия, и нека всинца да носимъ този кръстъ. Затуй и на цѣлокупния български народъ, като душа, Господь му даде тия страдания, да усвои тия двѣ велики качества — дълготърпѣнието и благосклонността. „Ама, казвате, гърцитѣ и сърбитѣ сж такива, онакива“. — Нищо — не обръщайте внимание, вие си научете урока за вашето спасение, а какви сж тѣ, оставете: тѣ нищо не сж спечелили, и тѣ ще дойде врѣме да учатъ този урокъ, който вамъ е даденъ по-рано, за което трѣбва именно да благодарите, а не да роптаете. „Насъ ни разпнаха“. — „Нѣма нищо — вие сте по-близо до Мене“, отговаря Господь, „другитѣ не сж; тѣ сж сега далечъ, но и тѣ ще дойдатъ на